

- A1. Napsal jsem si píseň, je to píseň tato,
melodie nic moc, ani slova žádné zlato,
napsal jsem ji jen tak, z radosti a štěstí,
že už zase mohu, nikdo nehrozí mi pěstí.
- B1. Píšu co chci, co se mi chce, co mé srdce žádá,
a pan kritik, hudební znalec, z toho strádá.
Já ho chápu, já mu rozumím,
já jinak písňě skládat neumím,
možná že umím, ale nechci,
možná jsem propadl v poslední lekci.

Propadl pozlátku peněz a slávy,
jenže co s tím, když mě to tak baví,
milý pane, promiňte že hraju, já se kaju.
Promiňte všichni, domácí i cizí, já už mizím,
zvolna mizím.

- A2. Napsal jsem si píseň, sloku, refrén, sloku,
tak nějak to dělám už třicet pět roků,
Celé dlouhé roky, v levné masce barda,
hraju si a zpívám a bavím se jak malý Jarda.
- B2. Hraju co chci, co se mi chce, co mé srdce žádá,
a pan kritik, hudební znalec, z toho strádá.
Pro něj jsem šejdíř, pro něj jsem kujón,
pro něj jsem prošlý slepičí bujón,
pro něj jsem bluma spadlá z višně,
děvkař a frajer tvářící se pyšně.

Zhouba národa, špatný vzor,
krycí jméno Never more,
promiňte všichni, že ještě hraju, já se kaju.
Promiňte všichni, domácí i cizí, já už mizím,
pomalu mizím.